

Arrest

nr. 86 819 van 4 september 2012
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 7 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 juni 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HINNEKENS, die loco advocaat B. VANMARCKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 5 oktober 2011 het Rijk binnen en diende op 7 oktober 2011 een asielaanvraag in. Op 23 april 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Hafizabad. In 2005 verpachtte uw vader jullie gronden voor een periode van twee jaar aan R. A., R. A. en I. M.. Na de dood van uw vader in 2006 vroeg uw familie de gronden terug. De pachters hielden jullie echter aan het lijntje en weigerden uiteindelijk jullie gronden terug te geven. Er ontstond een grondconflict tussen uw familie

en de pachters. De daaropvolgende jaren ging u verschillende keren naar de politie om klacht in te dienen maar deze werd nooit geregistreerd. Uw tegenstanders hadden immers veel macht en kochten bovendien de politie om. In februari 2011 werd I. M. geëlektrocuteerd toen hij de waterpomp probeerde aan te zetten. U en nog enkele andere personen werden beschuldigd van moord op I. M.. Kort daarna kwam u te weten dat er een FIR (First Information Report) tegen u was ingediend. U vluchtte uit uw dorp en dook enkele dagen onder in Gujranwala. Vervolgens reisde u naar uw zus in Karachi. Enkele weken later vluchtte u uit Pakistan. Samen met een smokkelaar reisde u via Iran en Turkije naar Griekenland. Daar verbleef u vier à vijf maanden. Omdat het daar niet mogelijk was om asiel aan te vragen reisde u met het vliegtuig van Griekenland naar Italië. U was daarbij in het bezit van uw eigen paspoort. De smokkelaar die voor u de reis had geregeld, zorgde voor een visum. Na aankomst in Italië reisde u per trein verder naar België. Onderweg verloor u daarbij uw paspoort en uw NICOP (National Identity Card for Overseas Pakistanis), die u in Griekenland op de Pakistaanse ambassade had verkregen. Op 7 oktober 2011 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een kopie van een FIR (First Information Report), een kopie van een post-mortum rapport, uw Pakistaanse identiteitskaart en een brief die u zelf hebt geschreven.

B. Motivering

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat de door u aangehaalde problemen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die internationale bescherming biedt aan personen die hun land van herkomst dienen te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging omwille van hun religie, ras, politieke overtuiging, nationaliteit of het behoren tot een sociale groep. Uit uw verklaringen blijkt immers dat de door u aangehaalde problemen louter van interpersoonlijke aard zijn en geen uitstaans hebben met één van de vijf hierboven vermelde criteria.

Evenmin zijn er redenen om u, op basis van de door u aangehaalde vluchtmotieven, de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U hebt immers niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat 1 op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst. Immers, omwille van onderstaande redenen zijn er ook twijfels gerezen omtrent de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

U verklaarde dat I. M. in 2011 om het leven kwam toen hij een waterpomp probeerde aan te zetten (zie gehoorverslag CGVS p. 5). Ongeveer tien dagen later, op 28 februari 2011, werd er een FIR opgesteld waarin u beschuldigd werd van moord. Toen u dit vernam besloot u te vluchten (zie gehoorverslag CGVS pp. 3, 8). Ter staving van uw asielrelaas legde u een kopie van de FIR en een kopie van het post-mortum rapport op I. M. neer. De inhoud van deze documenten is echter volledig tegenstrijdig aan uw verklaringen. Vooreerst blijkt uit beide documenten dat I. M. stierf op 9 juni 2010 (zie groene map). Nadat u al eerder tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde dat I. M. stierf in 2011 (zie gehoorverslag CGVS p. 5), werd u expliciet gevraagd naar de dag waarop hij om het leven kwam. U verklaarde dat dit ongeveer tien dagen voor het opstellen van de FIR gebeurde. Wanneer u gevraagd werd of I. M. dan in februari 2011 stierf, antwoordde u bevestigend. Enkele dagen voordat hij stierf had u hem nog gezien. Expliciet vragend of u hem dan in 2011 nog had gezien antwoordde u wederom bevestigend (zie gehoorverslag CGVS p. 8). Wanneer u erop gewezen werd dat de datum van overlijden volgens het post-mortum rapport, dat u zelf had neergelegd, 9 juni 2010 is, bekeek u het document aandachtig. Na een lange stilte stelde u dat u verbaasd was aangezien I. M. stierf in 2011 (zie gehoorverslag CGVS p. 8). Vervolgens werd u gevraagd om de door uzelf neergelegde FIR hardop voor te lezen. Reeds in het begin van de verklaring wordt immers gezegd dat I. M. stierf op 9 juni 2010. Nadat u dit hardop had gelezen werd u geconfronteerd met de vraag of u het document, slechts één bladzijde lang, dan niet had gelezen alvorens het neer te leggen als bewijs van uw asielrelaas. U diende toe te geven dat u inderdaad had nagelaten de FIR vooraf te lezen (zie gehoorverslag CGVS p. 9). Na een lange stilte probeerde u zichzelf nog te redden door te stellen dat de FIR op 27 maart 2011 werd opgesteld (zie gehoorverslag CGVS p. 9). Indien u de FIR voordien had gelezen had u echter geweten dat volgens de inhoud van de FIR er geen gevolg werd gegeven aan de klacht die in juni 2010 werd geregistreerd. Pas nadat de vader van I. M. contact opnam met de chief minister van Punjab en er een onderzoek volgde van het "PCA committee" zouden de beschuldigten hebben toegegeven de moord te hebben gepleegd en zou deze nieuwe klacht wel tot actie leiden (zie groene map). De manifeste tegenstrijdigheden tussen enerzijds uw verklaringen en anderzijds de door uzelf neergelegde kopie van de FIR ter staving van uw asielrelaas breekt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas volledig af. Bovendien vermeldt de

FIR twee verschillende data waarop de FIR zou opgesteld zijn. Volgens de datum bovenaan werd hij opgesteld op 27 februari 2011. Onderaan staat dan weer 27 maart 2011 vermeld.

Voorts verklaarde u dat u nadat u vernam dat er een FIR tegen u was opgesteld vluchtte uit uw dorp. Gedurende enkele dagen verbleef u in Gujranwala en vervolgens ging u naar Karachi. Bijna een maand later vluchtte u weg uit Pakistan (zie gehoorverslag CGVS p. 3). Wanneer u werd gevraagd of u, voordat u vanuit Karachi vertrok, al ooit in het buitenland was geweest, antwoordde u ontkennend (zie gehoorverslag CGVS p. 4). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt echter dat u op 15 september 2009 in Athene een NICOP ontving. Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u correct dat u op de Pakistaanse ambassade in Griekenland een "identiteitskaart" aanvraag en verkreeg (zie gehoor CGVS p. 4). Echter, volgens uw verklaringen was u pas in 2011 in Griekenland. Uw algehele geloofwaardigheid wordt bijgevolg nog verder ondermijnd.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw Pakistaanse identiteit bevestigt louter uw identiteit en uw nationaliteit. Hieraan wordt evenwel niet getwijfeld. De inhoud van de kopie van de FIR en de kopie van het post-mortum rapport zijn zoals hierboven reeds werd uiteengezet volledig tegenstrijdig aan uw verklaringen. De door u, na het gehoor op het CGVS, opgestelde brief kan uiteraard uw afgelegde verklaringen niet wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de schending van de materiele motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

2.3. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming

3.1. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker geen argumenten aanvoert tegen de vaststelling dat zijn problemen van interpersoonlijke aard zijn. Derhalve kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.2. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat hij zich van datum vergiste gezien de extreme stress en hoge graad van vermoeidheid.

3.2.1. Op elke kandidaat-vluchteling rust de verplichting om in elke fase van het onderzoek zijn asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen. Van een kandidaat-vluchteling mag verwacht worden dat deze zelf, zonder daarom te zijn gevraagd, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft in elke fase van het onderzoek. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij bij machte moet zijn om desbetreffend een volledig en coherent verhaal te vertellen. Het argument dat verzoeker zenuwachtig was, doet geen afbreuk aan deze plicht (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Daarenboven brengt elk gehoorgesprek stress en emoties met zich mee, maar de interviewer houdt hiermee rekening. Stress is geen aannemelijke verklaring voor de incoherentie van alle essentiële asielmotieven. Evenmin kan vermoeidheid verschonen dat verzoeker de dood van I. M. begin 2011 situeert (gehoorverslag p. 8) terwijl dit volgens de documenten halverwege 2010 is. Verzoekers verklaringen zijn onwaarachtig.

3.2.2. Volledigheidshalve voegt de Raad hier nog aan toe dat verzoeker enkel kopieën heeft voorgelegd van de FIR en het *post mortem* verslag. De Raad hecht in deze geen geloof aan fotokopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Verder is een "FIR" slechts een registratie van een klacht en leidt deze zeker niet automatisch tot verdere juridische vervolging. In deze stelt de Raad tevens vast dat de FIR melding maakt van een rechtszaak (vertaling door tolk, gehoorverslag p. 7-8), terwijl verzoeker dit ontkent (gehoorverslag p. 8).

3.3. Voorts blijkt uit verzoekers NICOP dat hij op het ogenblik van de ingeroepen vervolgingsfeiten in Griekenland verbleef. Verzoeker brengt geen elementen aan die kunnen aantonen dat dit niet het geval was. Dit haalt zijn gehele asielrelaas geheel onderuit.

3.4. Verzoeker onderneemt in dit verzoekschrift geen ernstige poging om de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen te weerleggen noch brengt hij thans argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker beperkt zich aldus tot het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing en het maken van verwijten naar het CGVS toe, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.5. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.6. De door verwerende partij ter terechtzitting neergelegde SRB Pakistan waarvan verzoeker beweert dat deze niet actueel is, wordt uit de debatten geweerd nu ze *in casu* niet relevant is aangezien verzoeker geen aanspraak kan maken op de bepalingen van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.7. Het aangehaalde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK